

17-08-2014 Antonius van Padua

Op deze zondag vieren wij het feest van Maria Tenhemelopneming. In het geloof van veel mensen speelt Maria een grote rol. Denk maar aan de talloze bedevaartplaatsen waar zij wordt vereerd. Denk aan de vele titels die zij krijgt in haar litanie: morgenster, troosteres van de bedroefden, deur van de hemel. Denk aan de rozenkrans en medailles met haar beeltenis. In een interview met Annie Schreijer-Pierik, boerin en Europarlementariër, las ik deze week: ‘als ik de Mariamedaille niet bij me heb, klopt er iets niet – die geeft me rust, vertrouwen, kracht. Maria is voor mij altijd heel dichtbij, ik voel me door haar beschermd. In mijn appartement in Brussel heb ik meteen een Mariabeeld neergezet. Maria staat voor mij direct naast Jezus, zij is de vrouw die mij de kracht van God doorgeeft.’ (Volzin juli 2014). Ook de liturgie die wij vandaag vieren laat zien dat de kracht van God zich openbaart in het leven van Maria.

Heer, ontferm U

Gloria

Gebed

God, die kleine mensen groot maakt en de machtigen omkeert tot liefde, open ons hart voor uw aanwezigheid in ons midden. Sterk ons vertrouwen en maak ons tot mensen zoals wij bedoeld zijn, naar het voorbeeld van Maria. Zo bidden wij U door Jezus, Uw zoon, onze broeder. Amen

Apocalyps   Lukas 1:39-56

Overweging

Het is een van de vreugdevolle gebeurtenissen die ons kunnen overkomen: je ontmoet iemand en je hebt een goed gesprek. De ene ziel raakt de andere. Er ontstaat begrip, inzicht, vertrouwen. Zulk een ontmoeting wordt beschreven in het evangelie van vandaag. Maria en Elisabeth, twee bijzondere vrouwen die, zonder het te weten, aan het begin staan van een nieuwe periode in de geschiedenis van God met de mensen.

Zij zijn familie, nichtjes van elkaar. Maria heeft haast om naar Elisabeth toe te gaan. Zij maakt iets mee wat haar niet ook is overkomen: een onverwachte zwangerschap. Wij lezen dat Elisabeth en haar man Zacharias eigenlijk te oud zijn om nog een kind te krijgen en dat Maria nooit gemeenschap heeft gehad met een man. Wat in hen leeft is niet voorzien; ze schrikken ervan, maar gaan het begrijpen als een pure gave van God.

De woorden van hun gesprek, zoals Lucas die weergeeft, zijn kostbaar. Door de eeuwen heen zijn ze uitgesproken en gezongen door ontelbare mensen. Ze hebben dichters geïnspireerd tot poëzie en musici tot schitterende composities. De begroeting van Elisabeth, dag Maria, ave

Maria, is en wordt door talloze mensen nagezegd in het wees gegroet: 'gezegend ben je onder alle vrouwen, en gezegend is de vrucht van je schoot'. En Maria antwoordt dan in een met psalmen doordrenkt lied dat is bewaard onder de naam van het eerste woord 'Magnificat'.

Het is niet vreemd dat dit Magnificat zo geliefd is geworden in de liturgie, bij kunstenaars en bij bidders. Het is een lied waarin Maria zichzelf schildert in de spiegel van God. Zij beroemt zich niet op zichzelf. Alles wat zij is, schrijft zij toe aan Gods genade en zij verheugt zich daarover. De relatie met God is de tomtom die aangeeft waar zij is, het is de radar waarop zij koerst. 'Mijn ziel prijst en looft de Heer, mijn hart juicht om God mijn redder: hij heeft oog gehad voor mij, zijn minste dienaar. Alle geslachten zullen mij voortaan gelukkig prijzen'.

Alle geslachten: daar horen wij ook bij. Waarom zullen wij haar gelukkig prijzen? Zeker, omdat zij de moeder van Jezus is. Maar eigenlijk niet om haar zoon. Zij verdient lofprijzing vanwege haarzelf, om wie zij is. Wie zij is, komt naar voren in het Magnificat. Zij prijst God hoog en daarin verheft zij zichzelf. Zij is groot omdat zij haar eigen werkelijkheid ziet in relatie tot God. Op zichzelf voelt zij zich heel klein: zij noemt zichzelf een kleine dienaar.

Zij weet dat zij heel beperkt is binnen de grootsheid van de schepping, een stofje in het heelal. Met Psalm 8 kan zij verzuchten 'wat is dan de sterveling dat U aan hem denkt?' Maar zij weet ook dat die psalm onmiddellijk daarna doorgaat: 'Toch hebt gij hem weinig minder dan een God gemaakt.' Dat is heel apart en ook iets dat wij heel gemakkelijk vergeten. Vaak worden wij meer geobsedeerd door onze kleinheid dan door onze grootheid. Misschien hanteren wij eerder de angst dan het vertrouwen als leidraad in onze ontwikkeling. Misschien zijn wij eerder geneigd onszelf omlaag te halen dan te verheffen. Dat is anders in het Magnificat van Maria.

Mijn ziel prijst hoog de Heer en Hij verheft mijn geest. Het Magnificat prijst God hoog en die lofprijzing slaat terug op degene die prijst. Hoe gaat dat met prijzen? Prijs ook de ander op zijn tijd. Dat werkt naar twee kanten. De geprezenen voelt zich erkend en hoeft niet meer naar beneden te trappen. Alle goeds dat wordt gedaan vermeerdert het goede zowel bij de ontvanger als bij de gever. Kijk naar de ontmoeting van Maria en Elisabeth. In de korte beschrijving van Lukas zien wij dat deze vrouwen niet in zichzelf zijn opgesloten. Zij staan open voor zichzelf, voor elkaar en voor God. Dat maakt hun contact tot een feest. Zij kunnen oprecht zeggen wie zij zijn. Zij staan in contact met hun werkelijke zelf. Wat een rijkdom: zij kunnen geloven dat ze kinderen zijn van God en zussen in de grote familie van mensen.